

Woorden van Hilly van der Schaar op de Algemene ledenvergadering van 3 november 2021

Graag wil ik een paar woorden zeggen naar aanleiding van mijn afscheid als medewerker van de vereniging.

Ruim 43 jaar heb ik het werk van het verzorgen van de overledenen mogen doen (als dit een fulltime baan was geweest, had ik nu een goed pensioen gehad). Dit is een grapje.

Diverse uitvaartverzorgers/bodes mocht ik mee maken, ik noem:

- Sjoerd Visser
- Rinze Visser
- Hein Dijkstra
- Piet van der Werf, en nu:
- Jappie Visser

De samenwerking was en is altijd goed geweest. Mijn dank hiervoor.

Als je dit werk kan en mag doen heb je drie begrippen nodig:

- ✓ Empathie = invoelend vermogen
- ✓ Respect
- ✓ Privacy

Ik heb geprobeerd vanuit deze begrippen mijn werk te doen.

Tijdens deze lange periode is er wel heel veel veranderd. Nam ik in het begin mijn eigen: nagelschaar, kam, pincet mee (hiervoor aangeschaft) nu hebben we een koffer waar echt alles in zit wat je nodig hebt.

Een paar bijzondere situaties wil ik jullie niet onthouden:

Zo kon het gebeuren dat je zorg moest verlenen aan een overledene die in een kleine ruimte op een heel laag bed lag, waar je maar aan één kant bewegingsruimte had. Je kunt je voorstellen als je de overledene moest draaien dat je eerst hier overheen moest kruipen enz. Verdere details zal ik niet noemen.

Of een overledene die vanaf de bovenverdieping naar beneden moest. En ook al gebruikten we een draagbaar voor vervoer, de trap was erg steil en zo ging het toch bijna mis en was de overledene nog net niet eerder beneden dan de draagbaar.

Niet elke overledene komt te overlijden op een hoog/laag bed. Zo kan het gebeuren dat je tijdens je werk op het land – of op de fiets – tijdens het uitoefenen van je hobby – door de dood wordt ingehaald. Ook dan geldt je invoelend vermogen en respect voor alles waarmee je wordt geconfronteerd. Hierbij kun je ook nog denken aan verdrinking – zelfdoding, enz.

Was het aan het begin (ik noem de tachtiger jaren) nog veel dat jij/we bepalend waren voor de zorg, dat is gelukkig veel/heel veel veranderd ten goede. De nabestaanden van de overledenen worden nu betrokken bij het hele proces. Het motto: 'bijna alles kan/niks moet'. En wat voelt het goed om samen deze zorg te mogen geven.

Op dit moment wordt aan de leden van onze vereniging, die opgenomen zijn in zorginstellingen, niet meer automatisch na hun overlijden ook daar de laatste zorg gegeven. Zo kan het gebeuren dat je veel meer tijd nodig hebt voor het reizen naar en van de overledene.

Ook in de nachtelijke uren gaat dit werk door en al ben je dan halverwege de nacht weer thuis, het slapen kun je dan wel vergeten. Maar ondanks een moment van slaapttekort, het goede gevoel overheerst: dat je er voor je medemens mocht zijn.

Ik wil iedereen bedanken voor de samenwerking. Bedanken wil ik ook zeker de nabestaanden die soms persoonlijk: een bedankkaartje door de brievenbus – een doos bonbons – een bloemetje en nog meer hebben gegeven.

Ik wil eindigen met de woorden van een zoon die tijdens de bijeenkomst van zijn overleden moeder zei: 'Na het telefoontje naar de uitvaartverzorgster kwam Jappie Visser met zijn team en toen begon de trein te rijden'.

Dankjewel allemaal!

Hilly van der Schaar